

Sygn. akt V.2 Ka 135/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Arkadiusza Kwapińskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jastrzębiu – Zdroju

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2016 r.

sprawy: **Z. T. /T./,**

syna P. i K.,

ur. (...) w S.

oskarżonego o przestępstwa z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 268 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 15 października 2015r. sygn. akt II K 452/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 800 zł (osiemset złotych).

SSO Jacek Myśliwiec

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek SSO Sławomir Klekocki /spr./

Sygn. akt V.2 Ka 135/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu – Zdroju wyrokiem z dnia 15 października 2015 r. uznał oskarżonego Z. T. za winnego tego, że:

- w okresie od 28 czerwca do 26 sierpnia 2011 roku w J. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczył sobie należące do (...) sp. z o.o. telefoniczne karty Z-T. a następnie dokonał ich sprzedaży powodując na rzecz w/w spółki szkodę w kwocie 102.744 zł przy czym czynu tego dopuścił w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk, to jest w ciągu 5 lat, od odbycia w okresie od 11.05.2006 do 24.04.2007 roku kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, będąc skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 29.09.2006 sygn. II K 204/06 na karę 3 lat pozbawienia wolności, obejmującą wyroki Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju sygn II K 231/05 i z dnia 24.03.2003 sygn II K 2287/02 skazującego go za podobne przestępstwa umyślne z art. 286 § 1 kk i 284 § 2 kk, tj. czynu z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 284 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierzono mu karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20,00 złotych;

- w dniu 25 sierpnia 2011 w J. nie będąc do tego uprawnionym uzyskał dostęp do zawierających dane informatyczne serwerów (...) Sp. z o.o. i zmieniając zapis w plikach konfiguracyjnych systemu operacyjnego poprzez zmianę hasła i odebranie uprawnień administratora utrudnił osobom uprawnionym dostęp do tych danych, tj. czynu z art. 268a § 1 kk i za to na podstawie art. 268a § 1 kk wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonego Z. T. do naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 102,744 złotych na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P..

Na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączono oskarżonemu Z. T. wyżej orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono jedną karę łączną w wysokości 3 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 627 kpk w zw. z art. 2 ust 1 pkt 5 i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. D. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 z póź. zm.) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania obejmujące wydatki w kwocie 605,50 złotych oraz opłatę w wysokości 800,00 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości. Pierwszy z obrońców wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, tj.:

- art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 4 przez oparcie orzeczenia o wini i zamiarze oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego bez należytego uzasadnienia dlaczego dowody te zostały pominięte oraz poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości co do wysokości szkody, zamiaru ze strony oskarżonego oraz brak upoważnienia na jego niekorzyść;

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, braku protokołu z inwentaryzacji co w konsekwencji spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że zgromadzone w sprawie dowody dają jednoznaczną podstawę do uznania, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w wyrządził szkodę w wysokości wskazanej w wyroku, gdy zgromadzone dowody wskazują na szereg nie dających się usunąć wątpliwości co do winy oskarżonego;

- art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a sprowadzających się do ustalenia wysokości szkody, udziału innych osób w procederze sprzedaży kart i nieuprawnionego dostępu do serwera oraz innych okoliczności wskazanych przez oskarżonego wyłączających jego winę;

- art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie analizy faktów przemawiających na korzyść oskarżonego i podanie za udowodnione faktów nieustalonych w toku postępowania dowodowego, które miały potwierdzić winę i zamiar oskarżonego oraz wysokość szkody.

Kolejny obrońca wskazał na błędy w ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu, że:

- karty sprzedawane przez oskarżonego umożliwiały połączenia na koszt (...) sp. z o.o., w sytuacji gdy rachunki za wszystkie połączenia realizowane w tym czasie przez (...) zapłacił Z. T. – faktury wystawione były na biuro podań i tłumaczeń Z. T.;

- ilość kart wyprodukowanych od początku działalności do momentu przejęcia firmy, oraz kart sprzedanych po przejęciu firmy przez (...) sp. z o.o. jest zgodna;

- działania oskarżonego na serwerze (...) sp. z o.o. w dniu 25 sierpnia 2011 roku nie były samopomocą na zasadzie art. 343 § 2 i 3 k.c.

Jednocześnie zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 284 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie;

- art. 268a § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie;

- art. 85 k.k. poprzez niepołączenie w punkcie 4. skarżonego wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności z orzeczoną karą grzywny w punkcie 1. skarżonego wyroku w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł.

Obaj obrońcy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja obrońców oskarżonego okazała się niezasadna, a zarzuty w niej stawiane pozbawione są słuszności.

Skarżący sformułowali szereg zarzutów, jednakże tezy podnoszone przez obrońców są jednak pozbawione słuszności. Podkreślić należy na wstępie, że zarzuty apelacji mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania ocen i ustaleń sądu oraz zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym razie zaś nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu I. instancji.

Wbrew twierdzeniom skarżących Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności sprawy i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów.

Rozważania co do oceny tychże dowodów, a w szczególności zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego, należy w pełni podzielić i zaakceptować. Ocena zebranych w sprawie dowodów dokonana przez Sąd nie zawiera bowiem w sobie błędu, nie jest w żadnym razie oceną dowolną, ponieważ poparta została wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Sąd I. instancji dokonał oceny zgromadzonego materiału dowodowego zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Takich uchybień Sąd I. instancji w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym i w tych granicach mieści się również ocena zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego. Powielanie tej argumentacji oraz ponowne opisywanie zeznań i wyjaśnień przez Sąd Okręgowy byłoby w tej kwestii zbędne.

Wyrok w niniejszej sprawie wydany został na podstawie dowodów obciążających, bo takie właśnie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne. W polu uwagi Sądu w chwili orzekania znajdowały się wszystkie okoliczności. Jednakże orzeczenie nie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem Sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Oparcie ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i

jednoczesne nieuznanie dowodów przeciwnych w postaci wyjaśnień oskarżonego, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować uchylenie wyroku lub jego zmianę. Sąd Rejonowy temu zadaniu sprostał.

Nie można zatem czynić zarzutu z tego, że Sąd I instancji oparł swoje ustalenia na całokształcie materiału dowodowego, a w tym przede wszystkim na zeznaniach H. P. (1), Ł. P. (1), Ł. K. oraz właścicieli lub prowadzących kantyny więzienne, a nie wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego, jak chciałby tego skarżący.

Zatem wbrew twierdzeniom skarżących nie doszło do obrazy przepisów z art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k.

Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom stawianym w art. 424 § 1 k.p.k. i pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy precyzyjnie oraz dokładnie opisał stan faktyczny przyjęty za podstawę wyroku. Wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakiej w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Sąd Rejonowy nie popełnił błędów przy ocenie dowodów, a zatem także ustalenia faktyczne nie są dotknięte błędem. Uchybienie, o jakim stanowi przepis art. 438 pkt 3 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (błąd dowolności). Może być zatem wynikiem nieznamości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (art. 7 k.p.k.) – vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1 października 2014 roku, sygn. II AKa 206/14. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy na podstawie prawidłowo przeprowadzonej oceny dowodów ustalenia faktyczne odpowiadają prawdzie i nie są obarczone błędem. Nie można bowiem uznać za błąd w ocenie dowodów (i w konsekwencji za błąd w ustaleniach faktycznych) tego, że Sąd I instancji odrzucił wiarygodność wyjaśnień oskarżonego co do przebiegu zarzucanych mu czynów. Oczywiście twierdzenia oskarżonego jakoby nie przywłaszczył kart Z-T., a sam stał się ofiarą działań pokrzywdzonego są całkowicie niewiarygodne.

Sąd meriti starannie zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które w jakikolwiek sposób mogły prowadzić do wyjaśnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Zgromadzony i ujawniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy jest kompletny. Natomiast obrońca oskarżonego dopiero na etapie postępowania apelacyjnego przedłożył dokumentację, na którą składają się faktury VAT dokumentujące sprzedaż kart w okresie od stycznia do maja 2011 r. Tym niemniej jak już wskazano faktury te dotyczą sprzedaży przez (...) kart Z-T. kantynom więziennym w okresie od stycznia do maja 2011 r., a zatem jeszcze przed przejściem tej spółki przez H. P. (1) i oczywiście przed okresem objętym zarzutem. W związku z czym dokumentacja ta nie ma żadnego znaczenia dla niniejszej sprawy.

Również twierdzenie, iż ilość kart fizycznie przekazanych H. P. (1) jest zgodna z ilością kart sprzedanych następnie przez podmioty reprezentowane przez H. P. (1), nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy. To, iż podmioty reprezentowane przez H. P. (1) sprzedały wszystkie karty, które H. P. (1) wcześniej otrzymał od oskarżonego, jest okolicznością w zasadzie bezsporną, a jednocześnie nie mającą żadnego związku z niniejszą sprawą. Skarżący muszą mieć świadomość, iż przedmiotem niniejszej sprawy jest kwestia przywłaszczenia nieprzekazanych lub nowo wytworzonych kart, a nie okoliczność czy pokrzywdzony sprzedał wszystkie karty przekazane mu przez oskarżonego.

Natomiast wbrew twierdzeniom skarżących żaden dowód nie wskazuje na to, iż oskarżony przekazał pokrzywdzonemu wszystkie karty, które posiadał i jednocześnie nie wytworzył on nowych.

Jednocześnie nie na żadnych podstawach by podważać wiarygodność zeznań H. P. (1) oraz Ł. P. (2) i Ł. K., którzy przecież nie mieli żadnych podstaw by nieprawdziwie pomawiać oskarżonego, narażając się tym samym na odpowiedzialność

karną. Ponadto zeznania tych świadków znajdują oparcie w całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego, a zwłaszcza w zeznaniach świadków będących właścicielami lub prowadzącymi kantyny więzienne oraz w fakturach.

Nie ulega wątpliwości, iż 28 czerwca 2011 r. Z. T. zawarł z (...) reprezentowaną przez H. P. (1) umowę przenoszącą na rzecz (...) wszelkie prawa majątkowe i autorskie, między innymi te dotyczące usługi Z- (...). Tym samym z tym dniem (...) stał się właścicielem wszystkich praw do sprzedaży kart Z-T., a zatem również praw do wszystkich przychodów z ich sprzedaży, a także prawa do wyłącznego dysponowania danymi teleinformatycznymi związanymi z przedmiotową usługą, znajdującymi się na serwerach P. Telekom. Pomimo tego, Z. T. po dniu 28 czerwca 2011 r. nadal sprzedawał karty Z-T. kantynom więziennym, wystawiając zresztą na Biuro Podań i tłumaczeń P.” faktury potwierdzające tą sprzedaż. Jak już wskazano powyżej fakt sprzedaży przez Z. T. kart Z-T. potwierdzają ich odbiorcy.

Oczywistym jest, iż Z. T. sprzedawał znajdujące się w jego posiadaniu karty Z-T. w okresie, kiedy stanowiły one własność podmiotu reprezentowanego przez H. P. (2) i nie był on uprawniony nimi dysponować. Zatem bez znaczenia jest to czy dokonano inwentaryzacji przekazywanych przez Z. T. H. P. (2) kart w chwili zawarcia umowy przenoszącej prawa dotyczącej usługi Z- (...). Istotą jest to, iż po zawarciu przedmiotowej umowy Z. T. nie miał prawa dysponować kartami Z-T., które stały się już własnością podmiotu reprezentowanego przez H. P. (2), a pomimo to Z. T. nadal posiadał i sprzedawał na własny rachunek karty Z-T., powodując tym samym u pokrzywdzonego szkodę.

Jednocześnie należy wskazać, że oskarżony wielokrotnie dokonywał sprzedaży kart Z-T. w krótkich odstępach czasu przez pewien okres w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a zatem działał w warunkach czynu ciągłego określonego treścią art. 12 k.k.

Niewątpliwie oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa przywłaszczenia z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., gdyż dla zaistnienia tego przestępstwa nie ma znaczenia w jaki sposób przywłaszczony przedmiot lub prawo majątkowe znalazły się w posiadaniu sprawcy, a jedynie to, że sprawca uzewnętrzniał zamiar włączenia posiadanej cudzej rzeczy lub prawa majątkowego do własnego majątku. Natomiast zbycie takiej rzeczy lub prawa majątkowego i samodzielne spożytkowanie uzyskanej zapłaty stanowi najbardziej oczywistą, a przy tym najdalej idącą formę uzewnętrznienia zamiaru włączenia posiadanej cudzej rzeczy lub prawa majątkowego do własnego majątku. Sąd I. instancji zasadnie również ustalił, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach recydywy określonej treścią art. 64 § 1 k.k.

Nie budzi również żadnych wątpliwości sprawstwo i zawinienie przez Z. T. przestępstwa z art. 268a § 1 k.k. Z opinii biegłego jednoznacznie wynika, iż w okresie zarzutu serwery z (...) usług Z- (...) był „atakowany” z adresu IP należącego do konta abonenta (...) Z. T., a skutkiem tego było nieuprawnione dokonanie zmian w konfiguracji serwera i elementach systemu. Jednocześnie wpisy w logach serwera nie świadczą o przełamaniu zabezpieczeń, a zatem sprawca uzyskał dostęp do serwera poprzez logowanie z użyciem poprawnych danych użytkownika i hasła, które to dane znał Z. T.. Jednocześnie to właśnie Z. T. miał interes w tym by włamać się do (...) usług Z- (...) i dokonać w nim takich zmian jak wskazane w uzasadnieniu Sądu I instancji. Tylko Z. T. mógł osiągnąć realną korzyść z dokonani takich zmian. Oczywistym jest, iż po dniu 28 czerwca Z. T. w żaden sposób nie był uprawniony do uzyskania dostępu do serwerów (...) sp. z o.o., a tym bardziej do dokonywania zmian w ich konfiguracji lub w elementach systemu Z-T.. Tym samym oskarżony swoim czynem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 268a § 1 k.k.

Zasadnie Sąd I. instancji uznał, iż czyny oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości, a stopień ich zawinienia również był wysoki. Trzeba mieć również na uwadze, iż oskarżony był już wcześniej karany, a jednego z czynów dopuścił się w warunkach recydywy. Działał on w z góry zaplanowany i przemyślany sposób, w celu osiągnięcia dużych korzyści majątkowych. Nadto oskarżony przez stosunkowo długi czas prowadził swój przestępczy proceder, z którego właściwie uczynił sobie źródło dochodu. Swoim działaniem oskarżony wyrządził szkodę w kwocie co najmniej 102.744 zł. Należy zatem wskazać, iż rozstrzygnięcia Sądu I instancji, zarówno w zakresie kar jednostkowych, jak i kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego, były prawidłowe, słuszne i zasadne. Orzeczone wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy i kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny w kwocie 20 zł każda za przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i przy zast. art. 64 § 1 k.k., zagrożone

karą od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz kara 4 miesięcy za przestępstwo z art. 268a § 1 k.k., zagrożone karą do 3 lat pozbawienia wolności, a także kara łączna w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, która w tej konfiguracji procesowej musiała zostać ukształtowana w przedziale od 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniają dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. W żadnym wypadku powyższych kar nie można uznać za zbyt surowe. Orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i karę łączną można postrzegać jako kary stosunkowo łagodne.

Trzeba mieć również na uwadze, że przepis z art. 33 § 2 k.k. ten przewiduje, że grzywnę można orzec w wymiarze od 10 do 540 stawek dziennych w wysokości od 10 zł do 2000 zł. Tym samym kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny w kwocie 20 zł jest adekwatna do sytuacji materialna i rodzinnej oskarżonego oraz do charakteru przypisanego mu przestępstwa, stopnia jego zawinienia i rozmiaru wyrządzonej szkody. Wymiar kary grzywny nie daje podstaw do uznania, że wysokość orzeczonej kary grzywny w kwocie 600 zł powoduje, iż jest ona rażąco surowa.

Rolą kar jest nie tylko odpłata oskarżonemu za popełnione przestępstwo, czy zapewnienie jego resocjalizacji, ale również prewencja szczególna i ogólna. Winny one zapewnić ochronę społeczeństwu przed przestępnymi działaniami oskarżonego i innych ludzi, którzy muszą mieć świadomość, że dopuszczenie się takich przestępstw nie pozostaje bezkarne i pociąga za sobą konkretne i wymierne kary.

Bezasadny jest natomiast zarzut obrazy art. 85 k.k. poprzez niepołączenie w punkcie 4. skarżonego wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności z orzeczoną karą grzywny w punkcie 1. skarżonego wyroku w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł. Przeciwnie zaskarżonym wyrokiem orzeczono tylko jedną karę grzywny za jedno przestępstwo. Natomiast art. 85 k.k., niezależnie od jego nowelizacji, przewidywał i przewiduje obecnie, iż połączeniu podlegają kary wyłącznie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Nie ma zatem prawnej możliwości połączenia kary grzywny z karą pozbawienia wolności, co wprost wynika z art. 85 k.k.

Sąd I. instancji prawidłowo orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 102.744 zł.

Biorąc pod uwagę powyższe i uznając ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w Rybniku za prawidłowe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie sytuację osobistą i finansową oskarżonego zasądzono od niego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz jedną opłatę za II. instancję w kwocie 800 zł.

SSO Jacek Myśliwiec

SSO Sławomir Klekocki /spr./ SSO Lucyna Pradelska-Staniczek